

Izhaja

vsak četrtek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in po-
šiljajo uredništvu lista „Mir“
v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 11. do 12. ure
predpoldne in od 3. do 4. ure
popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni
strani lista napišejo, druga
stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor
priložiti poštno znamko.

MIR

Glasilo koroških Slovencev.

Velja

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno
pod napisom:

Upravištvu lista „Mir“
v Celovec,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje
vnaprej.

Za inserate se plačuje po 20 h
od garmond-vrste vsakokrat.

Leto XXXV.

Celovec, 28. aprila 1916.

Št. 17.

Najvišje poveljstvo na Koroškem o aretaciji duhovnikov.

C. in kr. . . . armadno poveljstvo nam je po-
slalo v objavo sledeče:

Iz različnih krogov je bilo najvišje poveljstvo
na Koroškem obveščeno o govoricah, ki se o
aretaciji duhovnikov očividno od zlobne strani v
čudovito pustolovskih zvezah in zavijanjih raz-
širjajo.

Nasproti temu se pribeje:

V ožjem vojnem območju so poklicana
poveljstva in oblasti dolžne, da najhitreje zo-
per vse pojave nastopijo, ki bi mogli brambni
moči države na katerikoli način škodovati. Na-
vadno je pri tem izključeno, čakati tako dolgo,
da se dokaže krivda; mnogokrat se morajo že v
začetku predpreiskave zavoljo nevarnosti dogovora
ali bega izvršiti aretacije.

Skoro redno pa se v javnosti takoj govori o
„špionaži“, ne da bi bila taka dokazana ali da
bi sploh šlo za vohunstvo.

Zoper aretirane duhovnike se je uvedlo vojno-
sodno postopanje samo zavoljo motenja javnega
miru; pred dovršitvijo se ne sme izreči končna
sodba. V celem so bili trije duhovniki obtoženi,
malenkostna manjšina z ozirom na celotno du-
hovščino, ki si je ravno v sedanji vojski pridobila
največjih zaslug za domovino in cesarju zvesto
prebivalstvo.

Duhovščina se je v prvi vrsti postavila v
službo vojne oskrbe, je s požrtvovalnostjo v bol-
nišnicah delovala in povsod patriotično čustvo
okrepila.

Brez ozira na narodnost so duhovniki do
najsprejdenjih črt tekmovali, da bi vse blage
čednosti domovinske ljubezni, hrabrosti in odpo-
vedi v srcih zaupnega jim prebivalstva vzbudili
in ohranili.

Kot krvava priča tega naj bo naveden le
župnik Jožef Fabian od Sv. Lucije, ki svoje
občine v najhujšem bojnem metežu ni zapustil in
je umrl junaške smrti vsled italijanske granate.

Zgodovina dežele in države med svetovno
vojso bo pokazala številne blesteče zglede blagih
duhovnikov, ki so sedaj znani le malemu krogu.

Naj bo torej v svarilo za hujskače in ble-
betače vseh stanov in smeri, da neresnična pri-
povedovanja o „izdajstvu po duhovnikih“ itd. kot
razširjevanje vznemirljivih vesti spadajo pod za-
kon in bodo razširjevalci strogo kaznovani.

K slovenskemu programu.

Z ozirom na „nemški velikonočni program“
objavlja mariborska „Straža“ članek „Donos k
slovenskemu programu“, v katerem ponatiskuje
programatičen sklep hrvatskih pravaških in vse-
slovanskih poslancev v Ljubljani iz l. 1912. z dne
19. in 20. oktobra, objavljen v vseh avstrijskih
listih:

„Izjavljamo, da tvorimo mi Hrvati in Slovenci
eno narodno celoto. Vsled tega hočemo pristaši
Stranke prava in Vseslovenske ljudske stranke
skupno delovati v duhu in pravcu programa Stranke
prava za edinstvo, pravice in svobodni razvoj
hrvatsko-slovenskega naroda v okviru habsburške
monarhije. V svesti smo si, da so hrvatsko-slo-
venske dežele odločilnega pomena za pozicijo
monarhije kot velevlasti, in kakor se zavedamo
svojih dolžnosti napram monarhiji, tako odločno
zahtevamo in pričakujemo, da se zavé tudi mo-
narhija svojih dolžnosti napram našemu narodu.“

V članku se navaja tudi tedanja izjava pred-
sednika Vseslovenske ljudske stranke, dr. Ivana
Šusteršiča, kot tolmača mišljenja Slovencev, ki
je rekel med drugim: „Ugovarjati moramo goto-
vemu podtikanju. Hrvatsko-slovensko združenje,
ki se je srečno izvršilo, ni nikomur v kvar.“

(Pritrjevanje.) To združenje je samo ob sebi umevna
posledica večstoletnega etičnega, kulturnega in
narodnega edinstva Hrvatov in Slovencev. Nagib
za to združenje je ljubezen do domovine, namen
pa skupno narodno, gospodarsko in kulturno delo
za edinstveni hrvatsko-slovenski narod v okviru
habsburške monarhije. (Viharno odobravanje in
pritrjevanje.) Daleko nam je vsako sovraštvo
zoper druge narode. (Burno pritjevanje.) Nas-
protno: mi želimo bratsko sodelovati z vsemi na-
rodi monarhije za veličino in moč habsburškega
gospodstva. (Ponovno veliko odobravanje.)

Ako se pa na žalost obrača neutemeljeno
sovraštvo drugih zoper nas, se moramo braniti
in se bomo branili in se bomo vselej tudi znali
braniti. (Vihar pritjevanja.)

Mi tudi nočemo biti ekskluzivni v okviru
naše lastne narodnosti. Nikdar nas ne sme za-
slepiti strankarstvo, da ne bi podpirali vsakega
poštenega dela in stremjenja, ki je v prid na-
šemu narodu, naj prihaja to delo in stremjenje,
od kogar hoče. Vrata so odprta slehernemu, ki
je poštene volje. (Burno odobravanje.)

K temu pripominja „Straža“: Danes, ko pi-
šemo 19. aprila l. 1916, nimamo k tem sklepom
in besedam ničesar pridejati. Naš program je
ostal, kakršen je bil. Nismo imeli povoda ga
izpreminjati, ker vojska na vsebini našega pro-
grama ni ničesar izpremenila. Zastopniki slo-
venskega ljudstva so tekom vojske imeli ponovno
priliko, da so svoj stari program naglašali na
višjih, merodajnih mestih in nasproti hrvatskim
in drugonarodnim politikom. V tem oziru je torej
vse v redu.

Članek omenja dr. Krekov spis v knjigi
„Kroaten u. Slovenen“ ter konča z odstavkom:
„Toda še nekaj. Tržaška „Edinost“ večkrat iz-
raža željo, da bi se vse slovenske stranke zedi-
nile na skupen narodni program. Kolikor poznamo
mišljenje v naši stranki, ni zato nobenih ovir,
nasprotno so se že storili iniciativni koraki, a
do nanes še ni od drugih slovenskih strank no-
benega odmeva. Opozarjamo na dejstvo, da se
še „Slovenski Narod“ ni izrekel za tako skupno
postopanje. Očividno še v krogih onih organi-
zacij, katerim stoji tržaška „Edinost“ jako blizu,
ni istega razpoloženja, kakor v njenem uredništvu.
Na naši strani ni nobene krivde, da se to ne
zgodí, kar „Edinost“ želi.“

Položaj na bojiščih.

Italijansko bojišče. Italijanski letalci so se
spravili nad Trst. Dne 20. t. m. popoldne je pri-
plulo nad mesto 7 sovražnih letal in vrglo 25
bomb. 9 civilistov, med temi 5 otrok, je bilo ubi-
tih in 5 ljudi ranjenih. Salezijanski samostan,
v katerega cerkvi je bilo 400 otrok pri
božji službi, je razdejan. S tem napadom
je zapravlil sovražnik vso pravico, prizanašati
njegovim mestom.

Severni del Gorice je bil živahno obstrelje-
van od vseh kalibrov.

Najhujši boj se bje za vrh Col di
Lana na Tirolskem (vzhodno od Bolcana).
Za ta vrh je steklo že na potoke italijanske krvi.
Najhujši napad nanj je bil 17. aprila. Italijani so
zapadni del te gore tako hudo obstreljevali, da
se je celi zapadni vrh Col di Lane razrušil in
kot ogromen kamenit plaz zdrknil v globočino.
Nato so Italijani, kakor smo že poročali, zasedli
porušene postojanke. Nadaljni močni sovražni
napadi so bili ob najhujših njihovih izgubah od-
biti. Dne 22. t. m. so naše čete oporišče
severnozapadno od vrha zopet zasedle
in ga proti sovražniku držale. Pet napadov
so odbile. Vrh sam je začela naša artiljerija
krepko obstreljevati. Od časa do časa so bruhali
na vrh gore smrtonosne izstrelke naši 30.5 cm
možnarji. Tudi sovražni poizkusi, iztrgati nam

zavzeto postojanko v odseku Sugana, so se po-
nesrečili.

Dne 21. t. m. so se vrgli Italijani na naše
postojanke vzhodno od Tržiča. Boji na južno-
zapadnem robu Dobrdoške planote so se nasled-
nji dan nadaljevali. Več napadov, ki so jih izvršili
bersaljeri, je v našem ognju obnemoglo. Severno-
zapadno od Sv. Martina so lastni oddelki vdrli
v sovražno postojanko, ki so razstreljevali, uničili
težka metala min in se po dovršenem delu vrnili
v svoje järke. V odseku Zagora so se vršila ži-
vahna obstreljevanja.

Rusko bojišče. Rusi so razmeroma precej
mirni. Vršijo se seveda navadni topovski boji,
da se na tej fronti ne pozabi, da je še vojska.
Severozapadno od Dubna so ruski oddelki posku-
sili utrditi se blizu pred našimi črtami, pa se jim
je vsled našega obstreljevanja ponesrečilo. Sicer
so boji 23. t. m. na celi fronti precej oslabei in
ni zabeležiti nobenih posebnih dogodkov, kakor
tudi ne na južnovzhodnem bojišču.

Francosko bojišče. Ob reki Maas so se zad-
nji čas vršili hudi topovski in infanterijski boji.
Zapadno in vzhodno od reke so Francozi na več
krajih zaman napadali. Posebno velike izgube so
imeli Francozi pri svojih silnih napadih na po-
stojanko „Toter Mann“. Besni boji z ročnimi gra-
natami za kos jarka pri gozdu Caurette 21. t. m.
so se uspešno končali za Nemce. Ponoči se je
Francozom zopet posrečilo dobiti nazaj izgubljeno
postojanko. Dognano je, da je sovražnik od
21. svečana na prostoru med Fresnes in Avocourt
upostavil 38 infanterijskih divizij.

Precej živahni so na francoskem bojišču
boji v zraku.

Turško bojišče. Rusi so po zavzetju Erze-
ruma v treh smereh prodirali. V Perziji proti
Perzijskemu zalivu in je precej verjetno, da so
po tej poti prišle ruske čete do morja in odtod
po ladjah na francosko bojišče. Druga ruska ar-
mada je prodirala od Erzeruma proti jugu do
Bitlisa. Tretja armada je prodirala ob Črnem
morju proti Trapezuntu, ki so ga Rusi zavzeli
19. t. m. Turki so imeli tu težavno stališče, ker
jim manjka železnice. To slabost bodo pa seveda
občutili tudi Rusi, ko prodrejo dalje na zapad.
Zato seveda boj na tej fronti še ni odločen. Pač
pa Turki hudo nagajajo Angležem pri Kut-el-Amari,
kjer so doživeli Angleži že več porazov in so imeli
občutne izgube. V noči od 20. na 21. aprila so
Angleži z eno in pol divizijo napadli turške po-
stojanke. Po dvehurnem bajonetnem boju so bili
Angleži pognani v svoje stare postojanke in so
pustili na bojišču kakih 2000 mrtvih.

Raznoterosti iz vojne.

Angleške težave.

„Central News“ poročajo: Glasom izjave
Lloyd Georges v kabinetnem svetu je treba an-
gleški vojski v njeno izpopolnitev še poldruga
milijona mož.

Francoz o trajanju vojne.

Georges Ohnet piše v „Gauloisu“ dne 10. t. m.
o vojni: „Treba se je pripraviti na novo zimsko
vojno, tako pravijo tudi proroki, industrijalci in
trgovci, oni, ki prodajajo državi municijo, in drugi.
Po njih željah se seveda ne bodo ravnali načrti
merodajnih mož. Ti vedo, kako težko pezi vojna
na vsaki francoski duši. Čim večje so heroične
žrtve dežele, tem prej upajo, da bodo končali
vojno. Oni ne pravijo: Treba se je pripraviti na
novo zimsko vojno, marveč: Prijeli smo nemško
zver za goltanec. Ne izpustimo je, predno je
nismo vrgli ob tla. To pot lahko računamo na
uspeh. Leta 1914. smo zavrnili nepričakovani
strašni napad, 1915 smo pripravili zmago, 1916
smo pripravljeni z vsem svojim materijalom na
zadnji napor, ki nam mora zagotoviti zmago.“

≡ **Podpisujte 4. vojno posojilo!** ≡

Mnogo govori za to, da se bitka, ki se pričinja na vseh frontah istočasno, ne bo končala prej, predno ni do konca odločena usoda ene izmed bojujočih se strank. Nevtralne države oznanjajo soglasno poraz Nemcev. Čas do oktobra bo brez dvoma najbolj luti in najbolj krvavi odsek vojne. Ura največjih žrtev bo našla Francosko pripravljenost. Za svoj mir, za svojo srečo, za svojo slavo se bliža zmagi.

Von der Goltz-paša †.

Berolin, 22. aprila. Baron von der Goltz-paša je sredi svoje turške armade v glavnem stanu dne 19. aprila po desetdnevni bolezn umrl na pegastem legarju.

General je bil 73 let star in je l. 1883 dobil nalogo preosnovati turško armado. Pri Turkih je užival veliko spoštovanje in za njim turška armada zelo žaluje.

Angleži v Kut-el-Amari se bodo udali.

Milan, 24. aprila. (Kor.) „Corriere della sera“ poroča iz Londona: Neuspeh pri poizkusu, prodreti turške črte pri Kut-el-Amari, napravlja verjetneje, da se mora general Townshed s svojimi 10.000 možmi, prisiljen od glada, udati Turkom. Nekateri ministri, časniki pripravljajo torej angleško javnost na to, da se vojaškega pomena padca Kut-el-Amari ne sme precejevati in kažejo tudi na Ruse, ki da bodo mogli turški uspeh pri Kut-el-Amari kmalu omejiti.

Ruske čete na Francoskem.

Marseille, 21. (Agence Havas. — Kor.) Davi so dospele semkaj ruske čete.

Pariz, 21. (Kor.) Vrhovni poveljnik Joffre je v dnevnem povelju pozdravil Ruse, ki se hočejo boriti ob strani Francoske in ruske zastave, na katerih bodo stala kmalu slavna imena skupnih zmag.

Marseille, 21. (Agence Havas. — Kor.) Semkaj dospele ruske čete so elitni vojaki. Odšli so v taborišče v Mirabeau pri Marseillu in odrinejo jutri v taborišče v Mailly. General Coquet in general Lahvinski sta se prisrčno nagovorila.

Berolin, 21. (Kor.) Listi spremljajo vest o dohodu ruskih čet v Marseille s pripombo, da se zdi, da gre tu le za klavarno komedijo. Resno podporo da bi bili gotovo zakrivali. Toda za resno podporo Francoski da Rusi sploh niso zmožni. Da v Parizu tudi to dozdevno podporo pozdravljajo s takim navdušenjem, dokazuje le, kako slabo stoje stvari.

februarja 1915 napovedala, da bo smatrala vodovje okoli Velike Britanije in Irske za vojno območje in bo uničevala vse trgovinske ladje, ki so sovražna last in na katere naleti v tem vodovju. Vlada Združenih držav je proti temu resno protestirala, češ da bi bile potem osebe nevtralnih narodnosti in ladje nevtralnih lastnikov izpostavljene največjim in neznosnim nevarnostim. Kljub temu slovesnemu protestu se je vendar začela ta podmorska vojna, kakor je bila napovedana. Cesarska vlada je zagotavljala, da se vsaj s potniškimi ladjami ne bo ravnalo takó, in vendar so poveljniki podmorskih čolnov nekaznovani prezirali ta zagotovila.

V vedno večjem številu so podmorski čolni uničevali celo nevtralne ladje na voznji iz enega nevtralnega pristanišča v drugo nevtralno pristanišče. Veliki prekmorski parniki „Lusitania“ in „Arabic“ in potniški parniki kot „Sussex“ so bili napadeni brez vsakega svarila. Število Amerikancev, ki so na tako napadenih in razdejanih ladjah izgubili svoje življenje, je raslo od meseca do meseca na stotine.

„Če bi cesarska vlada sedaj nemudoma ne hotela izjaviti, da opušča sedanje načine podmorske vojne proti potniškim in tovrnim parnikom, in bi tega ne hotela tudi izvesti, ne more vlada Združenih držav imeti druge izbire, kakor da popolnoma pretrga diplomatske zveze z nemško vlado. Vlada Združenih držav bi storila tak korak le kar najnerajši; čuti se pa dolžno, da ga stori v imenu človečnosti in pravic nevtralnih narodov.“

Berolin, 22. (Kor. ur.) Kolikor se da do slej ugotoviti, prevladuje prepričanje, da nemška vlada ne more sprejeti zahtev ameriške vlade, tako da se mora položaj označiti za kritičen. To mnenje se zrcali tudi v izjavah časopisja.

„Münchener N. N.“ z dne 23. t. m. pišejo: Amerikanska nota je zadnje dejanje, ki je je podvzela Angleška, da odvrne nevarnost nemških podmorskih čolnov. Nemški narod, ki je v najhujšem boju, želi živeti z ameriškim narodom v miru. Obžalujemo, da ti krogi v Ameriki, ki se res trudijo za sporazum, za katerega bi tudi mi bili iz srca pripravljeni, niso imeli dovolj vpliva. Staro prijateljstvo se je razdružilo. Naj bi se nemška vlada v teh težavnih okoliščinah z modrostjo in odločnostjo odločila in varovala čast Nemčije!

Nemški kancelar se pogaja z ameriškim veleposlanikom.

Frankobrod, 25. aprila. „Frankfurter Ztg.“ poroča iz Berlina: Četudi o vsebini in uspehu pogovora, ki ga je imel državni kancelar z ameriškim poslanikom Gerardom, in o posvetoivanju z resortnim načelnikom ni nič znanega, se vendar iz časa in raznih zunanjih okoliščin da sklepati, da se prav resno trudijo, da spor poravnajo.

Državni kancelar se danes zvečer najbrž vrne v glavni stan, kjer bo padla zadnja odločitev.

Da ni treba, da vede odločitev v zapletljaj, o tem je prepričana večina listov raznih strank; le malo jih vidi v spopadu z Ameriko koristen dogodek. Znameniti parlamentarni voditelji, ki so se k temu mnenju nagibali, so sedaj za sporazum v zadevi podmorskega vojskovanja.

Dnevne vesti.

Visoko odlikovanje za generala kavalrije pl. Rohra. Odredbenik za c. in kr. armado poroča: Cesar je podelil veliki križec Leopoldovega reda z vojno dekoracijo v priznanje znamenitega in uspešnega vodstva armade pred sovražnikom, generalu konjenice pl. Rohr.

Iz politične službe. Deželni predsednik kranski, ekselencia baron Schwarz von Karsten je iz zdravstvenih ozirav prosil za vpokojitev in je bil povodom tega odlikovan z velikim križcem Franc Jožefovega reda; na njegovo mesto je imenovan Henrik grof pl. Attems iz Trsta. Na mesto grofa Chorinskega, ki bo vpoklican v ministrstvo, pride dvorni svetnik vitez pl. Laschan. V Trst, namesto grofa Attems, pride iz Celovca pl. Lobmeyr in na njegovo mesto vojaški referent iz Trsta, baron Hugo pl. Henriquez.

Odlikovanja. Za hrabro zdržanje pred sovražnikom je bil z bronasto hrabrostno svetinjo odlikovan c. kr. finančni nadstražnik Karl Vastl od c. kr. oddelka straže v Šmohorju, in s srebrno hrabrostno svetinjo 2. razreda c. kr. finančni titularni nadstražnik Karl Ortner od oddelka c. kr. finančne straže v Rajblju.

P. Emil Volbert †. Na Veliko soboto, ko so zvonovi slovesno oznanjali vstajenje Gospodovo, je v zdravilišču „Marija Pomagaj“ v Celovcu mirno v Gospodu zaspal blag mož, ki je v svojem življenju veliko deloval in se trudil v čast božjo in zveličanje neumrjanih duš, p. Emil Volbert S. J.

Vodil je še pobožnost k božji Glavi, kjer se je nahladil; dobil je pljučnico, ki sta se ji pridružila še zastrupljenje krvi in srčna oslabelost. P. Volbert je bil popularna oseba, znan in priljubljen tudi pri katoliško mislečih Slovencih v Trstu, Ljubljani in Mariboru. V Trstu je deloval 10 let, zgradil cerkev Srca Jezusovega. 30 let je bil pridigar in je bil kot tak na glasu. Rojen je bil l. 1849. na Vestfalskem, pa je že kot otrok prišel na Zgornje Avstrijsko. Pogreb se je vršil 24. t. m. ob veliki udeležbi ljudstva. Duhovnikov je bilo pri pogrebu nad 40. Prevz. knez in škof dr. Hefter je truplo blagopokojnika blagoslovil, nagrobni obred je pa izvršil vlč. g. dekan H. Angerer. Počivaj v miru, blaga duša!

Uvedba poletnega časa. C. kr. deželni predsednik na Koroškem je odredil: Glasom c. kr. notranjega ministrstva z dne 16. aprila 1916, štev. 18.374, izide prihodnje dni v državnem zakoniku odredba skupnega ministrstva, ki se peča z uvedbo takoiimenovanega poletnega časa za leto 1916. Da se bo varčevalo z gorivom in kurivom, ki služi v razsvetljavo, se v avstroogrski monarhiji, v od nas zasedenih delih Rusije in na Balkanu, kakor v Nemčiji in na od te zasedenih sovražnih ozemljih poletni čas pomakne za eno uro bolj zgodaj. Potemtakem se bo 1. maj 1916 začel dne 30. aprila 1916 ponoči ob 11. uri po sedanjem časovnem računu, 30. september pa končal eno uro po polnoči v smislu te odredbe. S tem naj se omogoči pametna izraba dnevne svetlobe v poletnih mesecih. Obenem odredjam, da se vse javne ure na Koroškem v noči od 30. aprila na 1. maj proti dosedaj navadnemu krajevnemu času za eno uro pomaknejo nazaj in se do konca septembra na tem stališču držé.

Plačam

najvišje cene! Prosim, pošljite mi iz cele Koroške vse stare, raztrgane obleke, plašče, jopiče gospodov, žensk in otrok, raztrgane volnene jopiče, volnene nogavice, volnene srajce in volnene šale, vse stare volnene reči in volnene cunjé, stare kakor tudi nove ostanke blaga, bleke od blaga, ostanke od perila, stare raztrgane volnene zavese in volnene preproge, stare in nove vreče, staro, polomljeno kositrno (cinasto) posodo, zlasti kositrne krožnike, vse stare kositrne reči in kositrne odpadke. V Celovcu kupujem tudi manjše množine, zunanje pošiljate najmanj od 5 kil naprej, kositrno blago od pol kile naprej. Dober zaslužek za odrasle in otroke s hitrim nabiranjem vseh teh reči, ki jih le sedaj po najvišjih cenah kupuje trgovina s starinami v Celovcu 9. Spengerjeva ulica 7, poleg Prechtlova kino, dohod od Pavličeve ulice. Na hišno številko dobro paziti. Krščanska trdka. Po večje množine v Celovcu pošljem na dom. Dopisnica zadostuje z navedbo, kaj da je in koliko. Denar sledi takoj. Zunanji nabiraleci naj se takoj javijo.

Nov davek — na vojne dobičke. „Wiener Ztg.“ je objavila cesarsko naredbo z dne 16. aprila, ki uvaja posebni davek na vojne dobičke posameznikov in družb. Davek se bo posameznikom kakor družbam naložil po posebni leltvici. Pri posameznikih bo znašal najmanj 5 % in največ 45 % od izkazanega dobička, pri družbah najmanj 10 in največ 75 %. Tako bo torej posameznikom pri večjem dobičku v znesku 10.000 K plačati 5 %, če znaša večji dobiček 50.000 K 13 %, če znaša 100.000 K 19 1/2 %, če znaša 200.000 K 27 1/2 % itd. Posameznikom, katerih prirastek na dohodkih ne znaša nad 5000 K in družbam, katerih prirastek ne znaša nad 10.000 K, ne bo plačati tega novega davka.

Pozdrave z bojišča pošiljajo vsem znancem na Koroškem vojakom korp. Ivan Kandut, četovodja Ivan Ogradnik, korp. Jože Mikl, Ivan Koren, Ivan Kroat. Godi se jim dobro, le bliže domači grudi bi radi bili. Vrlim bojevnikom tudi naše pozdrave!

General infanterije pl. Kusmanek. Povodom obiska naših ujetnikov na Ruskem je grofica Forgach od odposlanstva Rdečega križa imela v Nižni-Novgorodu zaseben pogovor z generalom infanterije pl. Kusmanek. Eno uro se je smel general Kusmanek pogovarjati z grofico. General, ki je nosil avstro-ogrsko uniformo, ne pa sablje, si je dal o domovini pripovedovati, pa samo o zasebnih zadevah, ker se pogovor seveda ni vršil brez prič. Vrata v stransko sobo so bila odprta in na pragu sta stala dva ruska oficirja. Eden izmed njiju je imel v roki uro. Ko je ura potekla, se je približal. „Madame,“ je rekel, „čas je potekel.“ Grofica je vstala, pa je hotela še par besedi izmenjati z generalom Kusmanekom. Oficir ni več dovolil. „Obžalujem, madame,“ je rekel odločno, „moja navodila so stroga — ne smem pripustiti podaljšane pogovora.“ Priklonil se je vljudno, pa ne na nerazumljiv način, in grofici Forgach ni preostalo drugega, kakor da se je odpravila.

Libuče pri Pliberku. Živnorojska zadruga za Libuče in okolico, r. z. z. o. p., ima na Belo nedeljo, dne 30. aprila t. l., popoldne ob 2. uri pri Železniku v Libučah občni zbor, na katerega so vsi člani povabljeni. Na dnevnem redu je sprejemanje živine na zadrugi pašnik.

Izborne so je območje za vojake v vojski in
apleš na vsakega kot najboljšo

bol oblažajoče mazanje

pri poškodbah, reumatizmu, gnetu, infarkt, prask, vnetih in bolečih v hrčih

Dr. Richter-ja

Sidro-Liniment. capitel
Nadomestilo
Sidro-Pain-Expeller.

Steklenica kren. — 50, 100, 200

Dobiva se v lekarnah ali direktno
v Dr. Richter-ja lekarni „Pri klatem lova“,
Praga, I., Elizabetina cesta 6.

Dnevne raspisiljanje.

Amerika v službi Angleške.

Amerikanski veleposlanik Gerard v Berlinu je 20. t. m. izročil noto Združenih držav Nemčiji. Nota omenja torpediranje francoskega parnika „Sussex“ v angleškem Kanalu:

„Dne 24. marca 1916, nekako ob 2⁵⁰ popoldne je bil neoboroženi purnik „Sussex“ s 325 potniki ali več na krovu, med njimi nekaj ameriških državljanov, torpediran, ko je vozil iz Folkestonea v Dieppe. „Sussex“ ni bil nikdar oborožen. Bil je ladja, ki se je, kakor znano, uporabljala redno za prevoz potnikov preko angleškega Kanala. Vozil ni po črti, po kateri vozijo ladje za transporte čet ali provijantne ladje. Usmrčenih ali ranjenih je bilo okoli 80 oseb, ki niso spadale med vojnike, vsake starosti in spola, med njimi državljani Zedinjenih držav. Skrbna, obsežna in vestna preiskava po armadnih in mornariških častnikih Zedinjenih držav je trdno ugotovila dejstvo, da je bil „Sussex“ torpediran brez posvarila in poziva, naj se vda, in da je bil torpedo, ki ga je zadal, nemškega izvora.“

Nadalje pravi nota, da vlada Združenih držav obžaluje, da je iz pojasnil cesarske note z dne 10. aprila dobila vtis, da cesarska vlada ni upoštevala resnosti položaja, ki je nastal vsled načina podmorske vojske, ki jo vodi Nemčija več kot dvanaest mesecev. Cesarska vlada je meseca

Pri glavobolu in obraznih bolečinah pre-
mnogo ljudi uživa za olajšanje bolečin
po poročilih v več nego 100.000 zahvalnih
pismih z najboljšim uspehom

dobrodejno

vteralno sredstvo Fellerjev blagodišeči
rastlinski esenčni fluid z zn.

12 steklenic franko 6 kron, 24 steklenic
franko 10 K 60 h. Lekarnar E. V. Feller,
Stubica, Elsatrg št. 67 (Hrvaško). Odva-
jalne rabarbarske kroglice z zn. „Elsa-
kroglice“ 6 škatljic franko 4 K 40 h.

Iz Rusko-Poljske. Naš rojak, gosp. Franjo Švikaršič, c. kr. finančni nadstražnik v Solcu na Rusko-Poljskem, katerega vsi prav dobro poznate, piše sledeče: Jaz sem tukaj kot poveljnik finančne straže v Solcu nastavljen. Mi gre prav dobro, in tudi tukaj država potrebuje Slovence. Ljudje so precej pobožni in kot navadni pozdrav imajo: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Žita so prav lepa in ako Bog srečo da, bomo imeli dovolj kruha. Ljudje so jako pridni in se zelo trudijo s trebihom za kruhom. V cerkev prav radi hodijo in posebno zdaj o velikonočnem času, prejemaj svete zakramente. Tudi jaz sem se tako navadil in grem vsak dan v cerkev. Tukaj je jako lep kraj, ravnina kar oko nese. To majhno mesto Solec leži na reki Vilsni in ima okoli 2000 prebivalcev. Veliko in velikih grobov je videti tukaj, kjer počivajo naši in sovražni vojaki. V nekaterih grobeh leži celo po 40—50 vojakov skupaj. Ostanem zanaprej zvesti prijatelj Vaš udani Fr. Švikaršič, c. kr. fin. nadstražnik.

Medgorje. (Žrtev vojske.) Na Veliko sredo se je opravila sv. maša zadušnica za padlim junakom Andrejem Blatnik pđ. Primožičem v Zablatih, ki je dne 27. marca padel na italijanskem bojišču, zadet od sovražne kroglice v glavo. Pretresla nas je ta novica tem bolj, ker je bil rajni Primožič priljubljen in blag človek. Tihega in mirnega značaja je bil in z nikomur ni imel nikdar žalbesede. Bil je veren in zvest mož. Meseca februarja l. l. se je oženil in kmalu nato odšel v cesarsko službo. Vestno in zvesto je služil presvitlemu cesarju, udan v voljo božjo je prenašal vojne težave — ljubezen do Boga in cesarja, ljubezen do rodne grude, ljubezen do svojcev ter zavest, da le ti doma zanj čutijo in molijo, mu je dajala poguma in moči, da je do zadnjega vzdih vstrajal v svoji službi. Tudi ni zabil na svojo dušo ter prosil prijatelja-sobojevnika, naj piše ženi njegovo zadnjo voljo in prošnjo, da naj zvonijo njemu v slovo in naj se zanj plača ena sv. maša. Na dan pogreba so se zbrali v obilnem številu sosede in znanci, da molijo za dušo padlega. In ko so č. g. Šenk odpeli žalni psalm ob mrtvaški tumbi, so imeli č. g. Kogelnik prekrasen nagovor. Ti junak pa počivaj mirno, dokler tudi Bog nas ne pokliče iz te doline solz tja, kjer bomo vsi slavili zmago in vživali večni, neminljivi dan. — ž —

Brdo pri Šmohorju. Takega vstajenja, kot smo ga imeli letos, ne pomnijo najstarejši ljudje v župniji; imeli smo namreč tudi godbo zraven. Sicer je hotel nam dež celo slovesnost pokvariti, a ob določeni uri pa je toliko le ponehal, da smo mogli iz cerkve in po trgu s procesijo. In tu smo občudovali

kako so skazali Najsvetejšemu svoje spoštovanje.

In k sviranju godbe so se oglašali zvonovi in klicali: „Zveličar naš je vstal, aleluja, vstal kot zmagovalec čez satana in smrt.“ Dal ljubi Bog, da bi se tudi naši fantje in možje kmalu vrnili zmagoslavno domu, vsak na svoj dom. Vam pa, kličemo: Bog vas ohrani in obvari na vseh vaših nadaljnjih potih.

Vojaška pesem.

(Narodna iz Orne.)

Kdo je to storil,
kdo je to djal,
kdo je na nebu
te zvezde nasjal?
Kdo je to storil, da nismo mladi
ko se na vigrad vse ozeleni...
Eno žalostno pesem jaz hočem zapet:
naš cesar me hoče k vojakom imet;
kaj se bom branil, saj ne bom koj sam,
saj nas bo na tavižente tam.
Jaz hočem cesarja služiti zvesto
za njega se hočem podati na vojsko.
Če bom cesarja služil zvesto,
bom nosil na prsih zlató.
Me krogla zadene, pa padem na tle
kri mi polije to moje srce,
pridem v jamco al' pa v špital,
v božjo voljo se bodem vdal.
Morebit pridem po berglah siromak,
morebit pridem en fejt korenjak;
če bom pri srcu prav zdrav in vesel,
bom pa prijuckal, pripel.

Melviče. Danes, na Velikonočni ponedeljek, nas je zopet sneg zapadel. Pa upajmo, da ne bode dolgo ostal. Ko že itak manjka ljudi za delo, nas hoče pa še vreme pri delu zadrževati! Bomo videli, če se bode uresničil kmetski pogo-
vor, ki pravi: Ako se zamore o Sv. Juriju vrana v žito skriti, ima kmet v jeseni dosti za mlatiti, ker pri nas se še vrana ne more skriti v žito. — Za Rudeči križ je dekliška Marijina družba nabrala čez 150 novih udov. Naj pa še kdo reče, da slovenska dekleta niso patrijotična, in da se od naše strani nič ne stori! — Skrajni čas je že bil, da je najvišja vojaška oblast na Koroškem izdala svarilo proti raznim hujskajočim in neresnične stvari razširjajočim ljudem, da naj pazijo, ker so taka dejstva silno kazniva.

Iz Kokija pri Dobrlivasi. V soboto, 15. t. m., smo spremili k zadnjemu počitku pridno deklico Alojzijo Wrölich, Pogačevo v Kokiju, ki je v 28. letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspala. Ob enem izrekamo iskreno zahvalo mil. g. proštu za ganljive tolažljive besede, kakor tudi g. kaplanu, pevskemu zboru, dekletom za vence in vsem obilnim udeležnikom. N. v m. p.!

Mnogo kron za gospodarstvo. V vaših omah in na podstrešju je gotovo tudi stara raztrgana obleka, plašči in jopiči gospodov, žensk in otrok, kakor tudi popolnoma neporabni volneni telovniki, volnene suknjice, volnene nogavice, volnene zavese, volnene preproge in vezeni volneni prti. To vse, četudi čisto raztrgano in navidezno brez vrednosti, tudi sedaj še kupuje po najvišjih cenah trgovina s starinami v Celovcu 9., le v Spengerjevi ulici 7, dohod iz Pavličeve ulice. Blagovolite na hišno številko 7 dobro paziti. Tam se dobro plačuje tudi stara kositrna posoda, ali cela ali zlomljena. Vse natančneje v inseratu današnje številke. Prosim, da ta naslov izrežete in shranite.

Podpisujte četrt vojno posojilo.

Veliki uspeh tretjega vojnega posojila je vso moč našega gospodarskega življenja in brezpogojno zaupanje ljudstva v slavno bodočnost naše države iznova potrdil.

Vsi krogi prebivalstva so na tem velikem uspehu sodelovali in dokazali, da so si svojih dolžnosti do države svesti in so z vsem srcem pripravljeni, dati državi v tem ji vsiljenem boju svoje imetje na razpolago.

Sedaj se prebivalstvo v četrtič poziva, da dá sredstva v pokritje nadaljnjih vojnih stroškov.

S popolnim zaupanjem se sme pričakovati, da bomo tudi tokrat, prešinjeni od zavesti, da sta izid boja države za njen obstoj in osebna usoda vsakega posameznika neločljivo združena, to novo preizkušnjo naše gospodarske moči privedli do kolikor mogoče še večjega uspeha.

Zmage si sveste stoje naše armade na mejah države in veliko dalje zunaj v sovražni deželi. V nešteti slavnih bojnih pohodih so bili na vseh frontah veliki uspehi pridobljeni; veliki deli Rusije, vsa Srbija in Črna gora so od naših čet zasedeni in naskakovanje dednega sovražnika na jugu je bilo od junaških stražarjev meje tudi naše ožje domovine krvavo odbito.

Da pa bo končana vojska, ki bo jamčila trajen mir in neoviran gospodarski razvoj, je treba tudi nadalje napeti vse sile in trajnega sodelovanja vsega prebivalstva.

Mi, ki smo ostali doma, moramo z vsemi sredstvi delovati, da se tudi tokrat v zaledju izvojuje gospodarska zmaga, nov, daleč viden znak naše neusahljive sile. Vsak posameznik mora sodelovati in pomagati, da se doseže visoki cilj, zavarovati naš državni in državljanski obstoj pred napadi naših sovražnikov.

To bo tem lažje, ker so tudi pri četrtem vojnem posojilu trgovski pogoji tako ugodni, da je vojno posojilo izborna naložitev premoženja. Rok za podpisovanje se je že začel in se konča v ponedeljek, 15. maja 1916, ob 12. uri opoldne.

Prijaviti se more pri poštini uradih, davkarjah, bankah in hranilnicah, kjer se dobijo tudi vsa natančnejša pojasnila.

Pri poštini hranilnici ustanovljena rentna hranilnica omogočuje nabavo z deleži po 75, 50 in 25 K tudi manj premožnim, da morejo svoje deleže v gotovino prenesti, če bi bili tekom naslednjih štirideset let prisiljeni dotakniti se svojih prihrankov.

Na vse zahteve se je torej oziralo in vsak, bogat kakor reven, lahko po svojem imetju podpiše.

Pa tudi za vsakega posameznega je sveta dolžnost, da vsa svoja sredstva do skrajnih mej moči in premoženja dá domovini na razpolago!

Gospodarska in finančna moč naše države jamči podpisovateljem vojnega posojila varnost njihove glavnice in zelo dobičkanosno obrestovanje.

Zato vnovič nujno pozivam vse svoje prebivalstvo, poljedelstvo in industrijo, glavnico in trgovino, zasebnike in družbe, da kakor pri prejšnjih posojilih v zvesti ljubezni do domovine z na Koroškem vedno sijajno dokazano patriotično požrtvovalnostjo vsa razpoložljiva sredstva posodijo državi.

Celovec, aprila 1916.

Dr. grof zu Lodron,
c. kr. deželni predsednik.

Pisma z bojišča.

Kovač Ivan piše svojemu bratu bogoslovcu:

Ital. bojišče, 13. 4. 16.

Dragi brat!

Poslednji žarki zahajajočega solnca so poljubovali pusta kraška tla, ko damo slovo mali gorski vasi. Pot nas pelje čez hrib, poraščen z nizkim gričevjem, visok približno kakor sv. Jošt nad Kranjem. Naša četa, obstoječa iz

se pomika počasi naprej. Vedno bolj in bolj se mrači, in kmalu zavlada grobna tišina nad vso pokrajino. Le udarci konjskih kopit udarjajo v tiho noč. Zdi se mi, da tudi narava sanja sladke čase nekdanjih dni, ko je ubog Kraševac pasel po tem hribovju živino. In danes? Samotno sameva narava, le tu pa tam se zdrami in zaječi ob udarcu težke granate.

Zaradi slabe poti se počasi pomikamo naprej. Tu se eden izpodtakne in pade v jamo, narejeno od granate. Zakolne, vstane in zopet nadaljuje svojo pot. Tam se sliši globok vzdih.

Končno vendar pridemo na vrh. Pred nami se razgrne krasna dolina z malo vasjo in še niže teče Soča, ob kateri se bijejo že toliko časa hudi boji. Danes je mirno; bojni grom je utihnil. Po kratkem času pridemo v vas, a to ni nič več podobno vasi; razen par hiš so vsa poslopja podrti. Podrti zidovi žalostno štrlijo proti nebu in čakajo nadaljne usode.

sami se pa z največjo pozornostjo podamo naprej. Molče stopamo drug za drugim,

Zbude se mi spomini na krasna dijaška leta in srce mi hrepeni nazaj v lepo Gorenjsko, v prijazno, tiho Vrbo. Kje so moji sošolci? Nekaj jih že krije črna zemlja. Na svidenje, vam kličem, nad zvezdami!

Še par korakov in že ležimo v strelnem jarku, Vse je lepo in lično narejeno; miza, stoli in svete podobe dičijo stene. Sedaj se oddahnemo, ker smo prišli tako neopaženo na cilj.

Mirno je potekla noč in nastalo je krasno pomladansko jutro. Vse zeleno, vse v najlepšem cvetju. Od desne in leve duhti prijeten vonj cvetočih breskev, črešenj in drugega sadnega drevja. V zelenem smrečevju pa prepeva črni kos in se veseli pomladi. Prijetno se razlega njegova melodija v rano jutro.

Deset korakov za postojanko se nahaja vaško pokopališče. Grobovi so razkopani in razbiti spomeniki leže daleč naokrog. Tu in tam leži še palma s povešeno vejo.

Requiescat in Deo!

Pod menoj se vije bistra Soča, toliko opevana od Gregorčiča. Takrat sem te videl samo v duhu, a danes si pred menoj. Srdito se zaganjaš ob bregove in z velikim šumom hitiš naprej, kakor bi se ti Bog ve kako mudilo. Ko bi znala govoriti, povedala bi marsikaj, kako si hodila in kaj si med potjo doživela. A ti molčiš. Le valovi udarjajo ob skale in govorijo večno pesem, ki se izgubi med šumom. Koliko boš še videla in do-

živela, predno prideš v sinje morje, kjer se bodeš odpočila. Za slovo ti kličem: „Uniči in utopi sovražnika, ki hoče podjarmiti in zaslužiti tebe in to krasno dolino.“

Srečno te pozdravlja Tvoj brat Ivan.

Pisma slovenskih koroških dijakov z bojišča in iz ujetništva.

Laško bojišče, 28. 3. 1916.

Bilo je v prvi polovici meseca marca. Toplo je sijalo rumeno solnce, ptičice so veselo naznaje prihod lepe spomladi. Veselili smo se nebeske narave, zapustili smo podzemeljska stanovanja ter se podali na prosto, da bi uživali tudi mi spomladanskega zraka. Zbralo se nas je v kratkem precejšnje število na nekem mestu za jarki in že smo sedeli dalj časa na nekem solčnem kraju ter vzbujali lepe spomine na zlate urice lanske spomladi — kar bliskoma zaslišimo prižvižgati težko granato, ki ni udarila ravno precej daleč od nas in napravila 10 m veliko luknjo. Zapazili so nas, smo si mislili, in takoj smo izginili nato skozi majhne lesene duri v naše koče.

Streljanje ni ponehalo. Hitro smo dobili po velje „vsi v jarkel!“ Ni trajalo dve minuti, in že smo stali na pravem mestu. Čakali smo že cel dopoldne, da bi streljanje ponehalo. Menaže seveda ni bilo, saj tudi časa bi ne imeli jesti, kajti zanimale so nas veliko bolj granate, ki so nas obiskavale neprenehoma. Bilo je ob dveh popoldne. Utihihile so za nekaj časa. Polenta je najbrž že kuhana in menažil bo sovražnik, smo si jo pravili. Popoldne ob treh so spet začeli streljati — ali mi nismo bili več tako radovedni ter nismo več obupno pričakovali smrti, ampak začeli smo prepevati, da bi polentar vsaj slišal, kakšen humor in kakšno veselje vlada med avstrijsko armado, kadar nas obstreljuje. Mile slovenske pesmi so donele po jarkih in odmevale v divjem skalovju. Medtem so pokale in žvižgale granate po zraku. Bil je to res trenutek, ki ga do takrat nisem doživel.

A. M.

Höberle Mertej, ki se nahaja v ruskem ujetništvu, piše svojemu tovarišu v Celovcu sledeče:

Nikolajevsk, 17. 3. 1916.

Tvojo dopisnico od 31. 1. sem danes dobil; neskončna ti hvala, ker je to prva karta. Vsaj vem, kako je kaj v Celovcu. Če je tebi mogoče, pošlji mi kako staro latinsko in grško slovnico. Letos je druga ko lani. Pa Bog daj, da bo drugo leto zopet tako. Voščim tebi in vsem tovarišem velikonočne praznike. Pišite mnogo!

Naslov se glasi: H. M. Kriegsgefangener, Nikolajevsk, Gubernija Samarska I. Kommando, Rusija. — Ni hvaležnejšega dela, kakor vojnemu ujetniku kaj pisati!

Sledeče pismo nam znači razpoloženje dveh slovenskih prostovoljcev, ki sta 6 mesecev preživela skupaj, ali usoda ju je raztrgala — vsak je moral k drugemu polku. Težka je bila ločitev!

Končana je šola, in poslovili smo se od lepe Reke, od lepega Jadranskega morja, ki se je nam tekom časa tako priljubilo. Poslovili smo se tudi od tovarišev, zapeli in odšli na kolodvor. S tovarišem R., s katerim sva preživela skupaj veselo in žalostne trenutke, sva se vozila zadnjikrat skupaj. Mnogo bi si še imela povedati, a nisva bila razpoložena. Tiho sva sedela drug poleg drugega in razmišljevala. Samo sem in tja je kateri spregovoril kako vsakdanjo stvar in zopet sva molčala. Zunaj pa je sijalo solnce, kakor da bi nama hotelo zadnjikrat pokazati svojo južno lepoto, svojo moč, a vlak je pihal in se vzpenjal vedno višje in višje po golih kraških tleh. Z vlaka pa sva še dolgo časa gledala na morje, ki je ležalo globoko pod nami, dokler nama ni zabliščalo zadnjikrat v pozdrav. Potem pa je vlak brzel mimo vasi in preprostih kmetijskih hiš in vedno bolj in bolj smo se bližali Karlovcu, cilju moje

vožnje in vedno bolj se je tudi bližal čas slovesa. Prišli smo do Ogulina in zopet so se v nas vzbudili spomini; ko smo prišli prvokrat v častniško šolo, je vladala tu zima, bilo je vse pokrito s snegom, medtem, ko sedaj vlada najlepša spomlad. Kmalu vidimo v daljavi luči, katerim smo se vedno bolj bližali — vlak se ustavi in sprevodnik zakliče „Karlovac“. Morala sva se posloviti. Nisva se jokala ali tarnala, podala sva si roke, pogledala si v oči, odsalutirala. Izstopil sem.

U boj, u boj, junački brači... zaorila je pesem, da se je razlegalo daleč na okoli, zadnjikrat tovarišem v slovo. Zopet je zažvižgal vlak, veter je potegnil in odnesel dim. Iz daljave pa se je še čul odmev pesmi. Ostal sem sam... Ne! Poleg mene je stalo še par bratov — Hrvatov. Z njimi sem se podal v vojašnico, moje bodoče bivališče.

A kako ti gre sedaj, boš vprašal. Tako, tako. Naša kompanija je nastanjena na Š. Tu sedaj bivam v eni sobi in še trije Hrvati ter živim fini, sveži zrak. Na večer pa gremo malo v K: in tako minevajo dnevi, dokler nas ne pozovejo braniti lepo našo domovino.

L. L.

Prehlajenja ne morejo grlu škodovati, če Fellerjev rastlinski esenčni fluid z zn. „Elsa-fluid“ rabimo za grgranje in vdrgnjenje. 12 steklenic franko veljajo samo 6 kron. Lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 67 (Hrvaško). Od mnogih zdravnikov priporočeno. 100.000 zahvalnih pisem. Naj bi bilo vedno pri hiši. (vt)

Podpornemu društvu za slovenske visokošolce na Dunaju so v času od 9. do 15. aprila 1916 darovali: 61 K: Zbirka g. dr. Jos. Kronvogla, sodn. nadsv. v Št., Lenartu; po 10 K: Posojilnica pri Št. Lenartu, Okrajna hranilnica in Glavna hran. in posojiln. v Sloven. gorah; po 5 K: Dr. Jos. Kronvogel, Fran. Štupica, c. kr. notar, dr. Milan Gorišek, odv. in dr. Franc Tišlič, okrož. zdravn.; po 3 K: Jos. Janžekovič, župnik, dr. Ožbe Ilanig, c. kr. sodn. in Jakob Kopic, nadučit.; 2 K: Jos. Štukelj, knjigovodja okrajne hran.; 20 K: J. Knez, preds. trg. zbor. v Ljubljani; po 10 K: Rado Jereb, notar v Čnomlju, Franjo Zagar, industrialec v Markovcu, dr. Jos. Malerič, zdravn. v Čnomlju, dr. E. Bretl, zobozdr. v Ljubljani, Franc Štupica, notar v Št. Lenartu, iz zad. Rajšp, županstvo Št. Peter na Kranjskem, Artur Lokar v Ajdovščini, Iv. Oblak na Vrhniki, dr. Franc Horvat, notar v Brežicah, dr. Premru, zdr. v Litiji, dr. Stevo Divjak, zdr. na Studencu, dr. Anton Božič, odv. v Celju, Jos. Pauer, trg. Braslovčah, Iv. Munda, vlad. svetn. v Ljubljani, dr. Rud. Kopic, zdr. v Št. Vidu pri Zatičini in Jos. Plemelj vsenšč. prof., sedaj na Bledu; po 6 K: Anton Koblar, dekan v Kranju, Evgen Terbuhočič, graščak na Veliki Loki.

(Konec sledi.)

Paramenti!

Mašna oblačila v preprosti in tudi v bogati opremljeni, dobro blago in poceni. **Plašči za cerkvenika in ministrante, ovratni plaščki in stole** zelo ceno. **Šmizete** v različnih oblikah od 1 K naprej. **Komplet z ovratnim trakom** od K 2— do K 2-80, kakršen je izdelek. **Bireti** v vsakršni obsežnosti po K 3-80, K 4—, K 4-80. **Rožaste svetilke za večno luč za patentovani stenj.** Prosimo, da poizkusite, in prepričani smo, da boste stalen odjemalec. **oddelka za paramente, knjigarne in trgovine Jožefovega društva v Celovcu.**

Vse blago iz prekuhanih, kislino preste in neobtežene svile z barvanimi nitmi.

Slovenski molitveniki, cerkvene muzikantije, tudi Hladkovce.

Schelli Pichler Celovec

Wienergasse 5

priporoča svojo veliko izbiro moških klobukov v vseh kakovostih in barvah po nizkih cenah. Dobra in realna postrežba. Poprava točno in po cen.

Vabilo

na

redni občni zbor živinorejske zadruge za Tolstivrh in okolico, r. z. z. o. z.

ki se vrši

v nedeljo, dne 7. maja 1916 na združnem posestvu na Črneški gori

== pri Kureju == ob 11. uri predpoldnem.

Dnevni red:

1. Poročilo odbora.
2. Potrjenje računskega zaključka.
3. Slučajnosti.

K obilni udeležbi vabi

odbor.

Kupiti želim

srednje veliko kmetско posestvo, da bi obdeloval. Vinko Hafner, Žabnica št. 59, pošta Škofja Loka, Kranjsko.

Vabilo.

Veliko slavnostno predstavo na korist Rdečega križa

priredijo

otroci „Narodne šole“ in Marijina družba v „Narodni šoli“ v Št. Rupertu pri Velikovu na tretjo nedeljo po Veliki noči dne 14. maja 1916 po blagoslovu ob 1/2 2. uri popoldne.

Spored:

1. Petje: „Oj z Bogom ti planinski svet!“ Jak. Aljaž.
2. Slavnostni govor, govori učenec Janez Vajdl.
3. Prizorek iz učilnice, predstavljajo otroci 1. razreda.
4. Petje: Venček narodnih pesmi, zbral dr. Fr. Kimovec.
5. Sv. Elizabeta, igra v petih dejanjih.
6. Petje: Narodne pesmi.
7. Šaloigra: „V gospodinjski šoli“.
8. Petje: „Planinarica“, Fr. Ferjančič.
9. Cesarska pesem.

Vstopnina: Sedeži 1 krono, stojišča 50 v. Ker je čisti donesek slavnosti namenjen Rdečemu križu, se preplačila hvaležno sprejemajo.

K obilni udeležbi vabi vse Slovence in Slovenke vodstvo „Narodne šole“.

Izvoz desk.

Wilhelm Liebstein, Plzno (Češko), kupuje za vojaško dobavo vse vrste desk in podbojev ter sprejema ponudbe od pošiljatelne postaje.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

urađuje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.